

Vârstele echipei

Evenimentele din ultimele luni ale slujirii mele ca lider în cadrul bisericii m-au făcut să mă gândesc la ceea ce vă voi împărtăși în continuare. De la început vreau să specific că nu am o teorie foarte coerentă despre ceea ce voi scrie, dar îmi doresc să înțeleg fenomenul mai bine și prin feedback-ul vostru. Sunt curios cum gândiți legat de acest aspect.

După cum știm majoritatea dintre noi, există anumite etape de creștere și dezvoltare fizică și psihologică a omului în procesul de trecere de la copilărie la maturitate. Fiecare etapă are anumite caracteristici, iar părinții trebuie să învețe cum să se raporteze la aceste etape din viața copiilor lor, dacă doresc să-și împlinească rolul cu succes.

Din păcate, așa cum specifică mai toți autorii, parentingul (părintitul – traducere liberă) nu este o știință exactă și cei ce se cred cei mai buni în domeniu sunt de obicei aceia care nu au copii sau au copii încă mici, dependenți de ei și în toate ascultători.

Dintre toate etapele copilăriei, cea care provoacă cele mai mari coșmaruri părinților este **adolescența**.

Adolescența este etapa în care copilul, mai până atunci draguț și ascultător devine micul răzvrătit al casei. Pe pielea lui finuță, numai bună de pupat, încep să crească țepii respingerii și ai independenței. La adolescență, copilul începe „să știe mai bine ca părinții” cu ce se mănâncă viața. Când adolescentul începe să-și manifeste dureros independența, mai toți părinții răspund cu reflexul menținerii ordinii prin porunci, constrângeri și pedepse.

Din păcate, lucrul acesta nu mai dă roade ca până atunci și părintele înțelept (sau poate doar resemnat!) ajunge să pricieapă că a venit vremea ca adolescentul să învețe anumite lecții pe pielea lui. Părintele resimte dureros realitatea că nu-l mai poate proteja prin sfaturi sau conducere fermă, ci a venit vremea să-l înconjoare cu rugăciune în timp ce-i acordă libertate progresivă. Orice încercare de a-și controla adolescentul pentru a-l proteja, are șansa să provoace mai mult rău decât bine.

Ei bine, mă întreb dacă nu avem de-a face cu ceva similar atunci când vine vorba de echipă. Mă întreb dacă nu cumva avem de-a face cu vârstele echipei la fel cum avem de-a face cu vârstele copilului. Mă întreb dacă nu cumva, de-a lungul conducerii noastre nu avem să ne confruntăm cu etapa adolescenței echipei.

Dacă până la această etapă, ai condus mai „autocratic”, potrivit nevoii și ai avut rezultate bune, probabil că de la un punct echipa ajunge în etapa adolescenței, unde va trebui să conduci diferit, să „părințești” echipa altfel.

Va fi o trecere dureroasă, deoarece te vei confrunta cu o echipă „care știe mai bine” și care va lua decizii ce nu vor mai ține cont de perspectiva și experiența ta. Este o etapă dificilă, în care atât tu cât și echipa veți face greșeli.

La început vei fi frustrat și probabil mânios, apoi poate că îți va veni să-ți iei jucăriile și să pleci, dar dacă stai înaintea Domnului cu sinceritate, vei ajunge să conștientizezi că echipa are nevoie de această etapă chiar cu prețul greșelilor aferente, deoarece aceasta este calea maturizării ei. De asemenea, vei conștientiza că nu ai fost nici pe departe un părinte perfect

pentru echipă, ci ai făcut și greșeli în modul de conducere.

Adolescența echipei este o etapă dureroasă, dar necesară, atât pentru liderul principal, cât și pentru echipă. Gestionată înțelept, ea ne va conduce la o nouă etapă de maturizare, la un nou stil de conducere, la un nou tip de relație și, cu ajutorul lui Dumnezeu la o creștere a familiei prin faptul că membrii echipei vor ajunge „părinți-lideri” la rândul lor.

Etapa adolescenței echipei este etapa când liderul principal trebuie să învețe să dea drumul frâului din mâini, pentru a-l încredința în mâna lui Dumnezeu, Tatăl Perfect, Liderul absolut, singurul care va putea conduce procesul la un final fericit.

Etapa adolescenței echipei poate fi, pentru liderul principal, etapa conștientizării limitelor, greșelilor și defectelor personale, oferind ocazia de aur de recunoaștere a acestora față de echipă sau de anumiți membri ai acesteia. Ai grijă să nu te umpli de mânie, resentimente sau răzbunare, ci să cauți a fi un suport și sprijin pentru echipa ce se află în această etapă critică a maturizării. Probabil este timpul să cauți fața lui Dumnezeu și să mijlocești cu mai multă ardoare, în timp ce înveți să acorzi libertatea împreună cu responsabilitatea.

Nu știi să spun cât va dura această etapă și în cât timp liderii principali vor reuși să se adapteze cu succes la această tranziție, dar știu că Dumnezeu ne poate întări și ne poate da smerenia și călăuzirea necesară pentru a finaliza cu bine calea și slujba încredințată.

Ai trecut prin această experiență? Ce părere ai de perspectiva descrisă de mine? Ce ai adăuga sau ce ai corecta în cele descrise?

Aștept cu interes opinia ta legată de vârstele echipei.

LAURENȚIU FUNIERU,
Biserica Penticostală Efraim,
Târgoviște

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțire, ci făcându-vă pilde turmei.” (1 Petru 5:1-3)